

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobkyně: **K. P.**
státní příslušnost: X
X
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem
Kašparovo nám. 5, 180 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2026, čj. OAM-1262/ZA-ZA11-HA10-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2026, čj. OAM-1262/ZA-ZA11-HA10-2025, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 18 404 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu. Neopatřil si ale žádné podklady o tom, zda by X orgány byly ochotny a schopny poskytnout žalobkyni účinnou ochranu před hrozbami jejího bývalého kolegy. To bude muset v novém řízení napravit.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně podala dne 5. 11. 2025 v Česku žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu pohovoru ze dne 12. 11. 2025 uvedla, že je státní příslušnicí X, X národnosti, vyznává buddhismus, je svobodná a bezdětná. Politicky se nikdy neangažovala. Naposledy bydlela v rodinném domě svých rodičů v obci X (kraj X). Z X vycestovala v polovině ledna 2025 do Thajska, odkud pak v dubnu 2025 přicestovala s přítelem do Česka. Od té doby žijí v X.
3. Důvody své žádosti uvedla žalobkyně dva. Za první chce s přítelem, občanem Česka, uzavřít manželství. K tomu potřebuje od X úřadů legalizaci dokladů. Ty si ovšem X úřady podmiňují úplatkem, který by žalobkyně musela zaplatit ve výši přibližně 30 milionů LAK. Tolik peněz nemá k dispozici. X úřady prý tyto překážky cíleně kladou ženám, aby zabránily obchodu s nevěstami do zahraničí, zejména do Číny. Za druhé se žalobkyně obává návratu kvůli výhrůžkám bývalého kolegy z hotelu X ve X, kde pracovala jako pomocná síla v kuchyni. Tento bývalý kolega (pracující v hotelu jako security) si na ni dělal nárok a měl ji za svou partnerku, ačkoliv jeho zájem žalobkyně odmítla. Vyhrožoval jí celkem čtyřikrát, mimo jiné únosem a zabitím. Tvrdil, že má švagra se zbraněmi. Pokud by se žalobkyně obrátila na policii, hrozil i újmou jejím nejbližším. Žalobkyně kvůli tomu utekla do Thajska. Incident u laoské policie nenahlásila, neboť se bála o svou rodinu.
4. Žalovaný k posouzení žádosti opatřil *Informaci OAMP Laos – Bezpečnostní a politická situace v zemi* ze dne 14. 2. 2025 (*Informace OAMP o Laosu*). Žalobkyně v podání ze dne 3. 2. 2026 přiložila e-mail ZÚ ze dne 27. 11. 2025, podle kterého „laoské úřady ve snaze chránit své občany (většinou ženy) často dělají problémy a nechtějí vydávat dokument obdobný českému vysvědčení o právní způsobilosti k uzavření manželství“. Současně navrhla, aby si žalovaný k postupu laoských úřadů a k otázce korupce v X opatřil podrobnější podklady od zastupitelského úřadu ČR v Bangkoku (ZÚ) a od organizace Transparency International. Navrhla také výslech svého partnera, který se podle ní podílel na pokusech o legalizaci dokladů k uzavření sňatku.
5. Žalovaný k azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že žalobkyně nikdy nebyla politicky aktivní. Proto ji v X nepronásledovali za uplatňování politických práv a svobod. K azylu podle § 12 písm. b) téhož zákona žalovaný dospěl k závěru, že hlavním motivem žalobkyně je legalizace pobytu v Česku a snaha uzavřít manželství s občanem Česka. To není azylově relevantní důvod. Pokud jde o překážky při uzavření sňatku, žalovaný uznal, že laoské úřady prý kladou některé administrativní překážky vzhledem k riziku obchodu s nevěstami, podle žalovaného to však nejsou důvody, které by spadaly pod azylovou definici. Co se týče výhrůžek bývalého kolegy, žalovaný konstatoval, že se žalobkyně neobrátila na X bezpečnostní orgány se žádostí o pomoc. Z toho dovodil, že nelze uzavřít, že by jí byla ochrana ze strany X orgánů odepřena. Žalobkyně navíc sama uvedla, že by se v X mohla usadit v jiném regionu (například v X). Žalovaný proto problémy s bývalým kolegou označil za uvedené účelově. K důkazním návrhům žalobkyně (výslech partnera, zprávy ZÚ a Transparency International) žalovaný dodal, že je vzhledem k zásadě hospodárnosti odmítá. Výslech partnera by jen potvrdil rodinné vazby žalobkyně v Česku. Další zprávy si měla žalobkyně opatřit sama.
6. K humanitárnímu azylu žalovaný s odkazem na přechodná ustanovení zákona č. 314/2025 Sb. uvedl, že tento institut nelze udělit ani v řízeních zahájených před nabytím účinnosti tohoto zákona.

7. K doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobkyni v X nehrozí trest smrti nebo poprava. Mučení ani nelidské či ponižující zacházení žalobkyně podle žalovaného neuvedla. Žalobkyně neměla v X žádné problémy se státními orgány a vycestovala s platným cestovním dokladem. V X neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. **Žalobkyně** shrnuje, že o mezinárodní ochranu požádala proto, že jí X úřady brání v uzavření sňatku s cizincem. Vystavení potřebných dokladů podmiňuje úplatkem. Podstatou žádosti je tedy ochrana rodinného života, kterému podle žalobkyně brání politika země původu cílená proti ženám. Muži – občané X mohou sňatky s cizinkami uzavírat bez problémů. Žalobkyně proto má za to, že tyto okolnosti naplňují definici pronásledování z důvodu pohlaví podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se přitom s otázkou pronásledování z důvodu pohlaví v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
9. Žalobkyně dále poukazuje na to, že žalovaný nezmínil, jak vyhodnotil e-mail ZÚ ze dne 27. 11. 2025. Z něj přitom plyne, že laoské úřady kvůli obchodu s nevěstami často dělají při vystavování dokladů potřebných ke sňatku s cizincem problémy.
10. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaný bez dostatečného odůvodnění odmítl její důkazní návrhy. Šlo o návrh na vyžádání podrobné zprávy ZÚ, návrh na vyžádání informace od Transparency International ke korupci v X a návrh na výslech jejího partnera. Výslechem partnera žalobkyně nehodlala dokládat své rodinné vazby v Česku, jak žalovaný interpretuje, ale překážky bránící uzavření sňatku v X a požadavek úplatku. Argument žalovaného, že si měla žalobkyně zprávy o zemi původu opatřit sama, neobstojí. Závěr žalovaného, že důkazní návrhy jsou pouhou snahou o průtah řízení, je nepřezkoumatelný.
11. Konečně žalobkyně považuje bránění ve sňatku za ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný v této části odůvodnil své rozhodnutí podle žalobkyně příliš obecně a nepřezkoumatelně. Žalobkyně proto má za to, že měla obdržet alespoň doplňkovou ochranu.
12. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že hlavním motivem žalobkyně byla legalizace pobytu v Česku a sňatek s občanem Česka, a to není azylově relevantní důvod. Pokud jde o bývalého kolegu, jeho výhrůžky zůstaly jen verbální. Žalobkyně se navíc mohla v rámci X přestěhovat. Existence rodinných vazeb v Česku se podle žalovaného má řešit podle zákona o pobytu cizinců na území ČR. Důkazní návrhy nepovažoval za relevantní. Pro doplňkovou ochranu chybí konkrétní okolnosti svědčící o mučení, nelidském či ponižujícím zacházení. V X neprobíhá ozbrojený konflikt. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Jednání před soudem

13. Dne 27. 5. 2026 se ve věci konalo jednání. Obě strany setrvaly na svých dosavadních stanoviscích. Žalobkyně navrhla k důkazu tytéž důkazy, jejichž neprovedení vytýkala žalovanému. Soud je ovšem zamítl pro nadbytečnost, protože správní spis, z jehož obsahu vyšel a kterým se nedokazuje, obsahoval dostatek podkladů k věcnému posouzení věci. Žádné dokazování nad jeho rámec proto soud neprováděl.

V. Posouzení věci

14. Žaloba je důvodná.
15. Soud část námitek žalobkyně shledává nedůvodnými. Pokud však jde o doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žaloba má své opodstatnění. Soud se k jednotlivým okruhům námitek vyjádří v pořadí, ve kterém dává smysl strukturovat úvahy o žádosti o mezinárodní ochranu – od azylu přes národní humanitární azyl k doplňkové ochraně.

a. Žaloba není důvodná, pokud jde o azyl podle § 12 zákona o azylu

16. Žalobkyně tvrdí, že politika X, která brání ženám v uzavření sňatku s cizincem, představuje pronásledování z důvodu pohlaví podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tato námitka nemůže obstát. Pomíjí totiž samotnou podstatu azylu.
17. Konvenční azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu předpokládá odůvodněný strach z pronásledování z některého z taxativně vyjmenovaných důvodů. Jádrem tohoto ustanovení tvoří pojem pronásledování. Tím podle § 2 odst. 4 zákona o azylu (a čl. 9 kvalifikační směrnice) rozumíme jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv. Případně souběh různých opatření, jejichž celkový dopad na osobu žadatele dosahuje obdobné intenzity. Nestačí proto kterákoliv jakkoli nepříjemná zkušenost. Pronásledování musí dosahovat určitého stupně závažnosti.
18. Žalobkyně reálně vytýká zemi původu, že jí tamější úřady neposkytují doklady potřebné k uzavření sňatku (v zahraničí), resp. že jejich poskytnutí podmiňují úplatkem. Žalobkyně přitom sama opakovaně potvrdila, že hlavním motivem její žádosti je snaha uzavřít manželství s občanem Česka a legalizovat zde pobyt. Tomu odpovídá i to, že z X vycestovala bez jakýchkoliv problémů, na vlastní cestovní doklad. Při pohovoru rovněž potvrdila, že ve své vlasti nikdy neměla žádné problémy s policií, státními či bezpečnostními orgány a nečelila tam jakémukoliv jednání, které by mohlo souviset s rasou, národností, příslušností k sociální skupině či politickým přesvědčením.
19. Odepření legalizace dokladů potřebných k uzavření sňatku v zahraničí ovšem nelze stavět na roveň pronásledování. Žalobkyni jde o odepření administrativního úkonu, nikoliv o vážný zásah do některého z jejích základních práv. Žalobkyně netvrdí ani souběh různých opatření X úřadů, který by ve výsledku vysoké intenzity pronásledování dosahoval.
20. Argument, že X diskriminuje ženy, by mohl být relevantní, pokud by se na poli azylu napojil na konkrétní pronásledování. Ovšem jednotlivá administrativní rozhodnutí, jejichž důsledkem je obtížnější získání dokladu o způsobilosti uzavřít sňatek v zahraničí, této intenzity samy o sobě nedosahují.
21. Soud proto uzavírá, že okolnosti popisované žalobkyní nezakládají pronásledování podle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Závěr žalovaného o tom, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy obстоjí. Že žalovaný v rozhodnutí výslovně nezmínil „důvod pohlaví“, není vada, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Z jeho odůvodnění plyne, že tvrzené potíže nepovažuje za pronásledování. To je sám o sobě dostatečný důvod pro neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud proto v tomto bodě dává za pravdu žalovanému.

22. Ani námitku, že žalovaný neoprávněně odmítl provedení důkazu výsledkem partnera žalobkyně a vyžádáním zpráv od ZÚ a od Transparency International, soud neshledává důvodnou. Provedení uvedených důkazů by proto nemohlo závěry žalovaného o neudělení azylu zvrátit, protože tvrzení žalobkyně v této části věci vůbec neměla azylový potenciál.
23. Závěrem této části si soud dovoluje žalobkyni doporučit, aby se zkusila se svými dokladovými problémy obrátit na veřejného ochránce práv, který by jí mohl pomoci všechna související úskalí vyřešit.

b. Žaloba není důvodná, pokud jde o humanitární azyl – ten české právo už nezná

24. Žalobkyně v řízení před žalovaným uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá také z humanitárních důvodů. Žalovaný však k národnímu humanitárnímu azylu jen stručně uvedl, že podle přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu, jej v této věci nelze udělit. Soud s tímto závěrem v tomto konkrétním řízení souhlasí.
25. Zákon č. 314/2025 Sb. s účinností od 1. 10. 2025 zrušil § 14, který upravoval národní humanitární azyl [čl. XIX písm. a) uvedeného zákona]. Podle čl. II bodu 1 přechodných ustanovení tohoto zákona se sice řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí procesně podle dosavadních předpisů, ovšem podle bodu 9 téhož článku se v těchto řízeních už nedá udělit národní humanitární azyl. Žalobkyně podala žádost na počátku listopadu loňského roku, kdy již zákon o azylu národní humanitární azyl neznal. Neměla tedy ani legitimní očekávání na jeho udělení.
26. Soud tedy v tomto bodě rovněž dává za pravdu žalovanému. Diskuze o tom, zda důvody hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně dosahovaly úrovně potřebné pro udělení humanitárního azylu (kterou žalobkyně do žádosti vložila především se zřetelem k rodinnému životu s partnerem), je pro účely této věci bezpředmětná.

c. Žaloba je důvodná, pokud jde o doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu

27. Žalobkyně uvádí, že jí v zemi původu opakovaně vyhrožoval bývalý kolega. Jeho výhrůžky konkrétně zahrnovaly únos či zabití nebo tvrzení, že má švagra se zbraněmi. Současně ji varoval, že pokud by se obrátila na policii, postará se o újmu její rodině. Žalobkyně kvůli obavám z hrozby vůči rodině na policii incident nenahlásila a odcestovala do Thajska. Žalovaný se těmito okolnostmi zabýval ve vztahu k azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle soudu však tato tvrzení bývalého kolegy žalobkyně spadají do rámce hrozby nelidským a ponižujícím zacházením podle čl. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu či čl. 15 písm. b) kvalifikační směrnice. Z tohoto pohledu se žalovaný na tvrzení žalobkyně vůbec nezaměřil, což byla jeho první chyba.
28. Žalovaný pak opomenul, že vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu může pocházet i od nestátního původce ve smyslu čl. 6 písm. c) kvalifikační směrnice. Tvrdí-li žadatel hrozbu vážné újmy ze strany nestátního původce, pak mu proti ní podle čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice může poskytnout ochranu stát (či případně strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, ovládající stát nebo podstatnou část území státu), který musí být ochoten a schopen zajistit ochranu blíže popsanou v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Podle něj: „Ochrana před pronásledováním nebo vážnou újmu musí být účinná a nesmí být pouze dočasná. Má se zpravidla za to, že taková ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odst. 1 učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo

způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.“ (srov. také § 2 odst. 5 a 6 zákona o azylu).

29. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí na straně 6 uvedl, že žalobkyně tyto potíže uvedla „zcela účelově, s cílem ve správním orgánu vyvolat domněnku azylově relevantních důvodů“. Tento závěr je problematický hned z několika důvodů. Za prvé, žalovaný explicitně neuvedl, zda považuje výpověď žalobkyně o hrozbě od soukromého původce za hodnověrnou, anebo nehodnověrnou. Neuvádí nic o tom, podle jakých kritérií hodnověrnost posuzoval. Kromě toho je třeba připomenout, že i „účelově“ podaná žádost o mezinárodní ochranu (např. po ztrátě dřívějšího pobytového oprávnění) může být z pohledu azylového práva důvodná. A právě tato důvodnost žádosti je tím jediným, co má žalovaný posuzovat.
30. Žalovaný pak ale hlavně neposoudil, zda se žalobkyně vůbec měla na koho obrátit, resp. jinými slovy, zda je v X vůbec dostupná účinná ochrana před hrozbami soukromých původců, která splňuje podmínky čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Tuto úvahu redukuje do jediné věty: „[Ž]adatelka se neobrátila na příslušné státní orgány X se žádostí o pomoc proti neadekvátnímu jednání bývalého kolegy a raději vycestovala z vlasti“. K tomu pak připojuje odkaz na starý (a v relevantních databázích judikatury nedostupný) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003.
31. Tento přístup ovšem neodpovídá tomu, co po žalovaném vyžaduje kvalifikační směrnice a navazující judikatura. Jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, čj. 9 Azs 440/2017-39: „Při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je třeba důkladně zvážit, zda jsou příslušné orgány v zemi původu schopny a ochotny poskytnout účinnou ochranu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 a odst. 6 zákona o azylu a čl. 6 a čl. 7 odst. 2 [kvalifikační směrnice – pro přehlednost upravil krajský soud]. Jinak řečeno, ochrana před nestátními původci pronásledování či vážné újmy musí být účinná. Pokud tomu tak není, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel.“ Jinými slovy tedy lze požadovat po žadateli, aby se na orgány vnitřní ochrany obracel, jen pokud opravdu poskytují účinnou vnitřní ochranu.
32. Ve správním spise ovšem k podobě vnitřní ochrany před nestátními původci není zhola nic. *Informace o X* se tomuto tématu nevěnuje. A žádný další podklad k tomu žalovaný do spisu nezaložil. Soud proto nemá, jak přezkoumat otázku účinnosti vnitřní ochrany v X, na které závisí i posouzení otázky, zda vůbec mohl žalovaný požadovat, aby se žalobkyně na tamější orgány o vnitřní ochranu obracela. Žalovaný si měl obstarat aktuální podklady o tom, zda jsou laoské bezpečnostní orgány (zejména policie) ochotny a schopny chránit ženy před podobnými výhrůžkami soukromých osob. Bez nich je v této části rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, protože nemá oporu ve spise.
33. Pro úplnost soud dodává, že *Informace OAMP o Laosu* uvádí, že „[ú]stava a zákony takové praktiky [mučení a jiné nelidské zacházení] zakazují, přesto se k nim bezpečnostní složky údajně uchylují, a to především během detence a ve věznicích“. To je informace, která naopak vyvolává otázky o důvěryhodnosti laoských orgánů jakožto poskytovatelů účinné ochrany.
34. Stejně lze zareagovat na úvahy žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení, které upravuje čl. 8 kvalifikační směrnice (a pokouší se jej upravovat chybně implementovaný § 2 odst. 7

zákonu o azylu, viz bod 28 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2022, čj. 41 Az 20/2021-39) Žalovaný čistě jen z výpovědi žalobkyně dovozuje, že by se v X mohla v případě návratu usadit někde jinde – například v X.

35. Vnitřní přesídlení je samozřejmě obecně možné. Ale jen tehdy, pokud žadateli o mezinárodní ochranu v jiné části země původu (1) nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy a (2) má přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu, jak je vymezena v článku 7, pokud do této části země původu může bezpečně a legálně odcestovat, je mu do ní umožněn vstup a lze důvodně předpokládat, že se v ní může usadit (čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice). Při posuzování otázky, zda nemá žadatel opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy či zda má v části země původu přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu v souladu s odstavcem 1, přihlížejí členské státy při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele v souladu s článkem 4 kvalifikační směrnice. Členské státy proto zajistí, aby z příslušných zdrojů, jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Agentura EU pro azyl, získávaly přesné a aktuální informace (čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice).
36. Ve spise nicméně ke všemu, co si čl. 8 kvalifikační směrnice žádá, opět nejsou žádné podklady. Posouzení vnitřního přesídlení ovšem předpokládalo detailnější úvahu žalovaného, podloženou aktuálními zprávami o jiných regionech X a o tom, zda by se tam žalobkyně mohla bezpečně a důvodně usadit. Sama citace volného vyjádření žalobkyně bez další analýzy nestačí.
37. V dalším řízení proto žalovaný bude muset na základě aktuálních zpráv o zemi původu posoudit dostupnost účinné ochrany ze strany X bezpečnostních a justičních orgánů před hrozbami soukromých původců, resp. možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně. Soud nepředjímá, k jakému výsledku v dalším řízení žalovaný dospěje. Kvůli popsáním vadám napadeného rozhodnutí se totiž k věcné stránce důvodnosti žádosti vůbec nedostal.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Soud z výše popsaných důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaného váže právní názor vyslovený v tomto rozsudku.
39. Žalobkyně byla úspěšná, a proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 18 404 Kč.
40. Tato částka se skládá z odměny zástupce žalobkyně za tři úkony právní služby – příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast při jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] ve výši 13 860 Kč. K ní je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby vždy po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto je třeba k nákladům řízení ještě přidat částku 3 194 Kč odpovídající této dani. Při jednání zástupcova substitutka slíbila doložit případné vyčíslení nákladů řízení do tří dnů. Nestalo se tak, proto soud vypočetl náklady řízení podle obsahu spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 27. května 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce